

(Lo) DESEMBRÀS

Dos cotxes-patrulla de la policia m'aturen en un ramal de sortida d'autopista. Afluixo instintivament la marxa, mansament m'hi acosto, abaixo la finestrella i em solten a raig:

- ¡Usted! ¿De dónde es?

Quedo perplex, tan indecís com apurat, i ara què dic?, els uniformes m'atmoreixen com a tothom, o si més no com a tot aquell que es troba en situació de conducta no del tot regular. Li dic ara d'on sóc? I d'on coi sóc jo? A cas ho sé?, vull dir, per on començo l'explicació?, que es podria fer llarga, i si se'ls hi atapeeix el vial a causa de l'extensa explanació que s'augurava, no els podria la cosa exacerbar els ànims?

Tot era que havia decidit jo i per mi mateix de rompre el lànguid passar dels dies al cap de tres mesos llargs i anèmics en companyies, en raó, com no cal dir, del tancament profilàctic, reprenent l'usat costum d'anar a collir les clemenules sobreres de la finca d'un vell amic que ens hi aconvida tots els anys pels volts de Sant Antoni. Tanmateix enguany la resta de companys de l'annual expedició van considerar quimèric aventurar-se a trencar els estrictes confinaments perimetrals establerts, sent aleshores municipals, i jo tot just acabava de travessar els dominis de tres comarques d'una tirada amb la tossuda intenció d'arribar a la plana que s'estén just als peus del Castell d'Ulldecona.

Per Whatsapp havíem rebut tota la colla les manifestes fotografies dels arrengrerats mandariners d'un vigorós verd viu, puixant i fresc, tan en contrast amb l'esmoreïda verdor de les centenàries oliveres dels conreus aveïnats. Carregats, encara a mig febrer, dels fruits excedents que els recollidors solen deixar-se en els arbres per causa d'exigu preu en el mercat o bé per la minvada mida que els estàndards comercials no toleren. No és pas un veritable ludibri a la natura aquesta tan instal·lada desídia? Així que en veure en les imatges del llustrós paisatge que es podia comptar en tones la collita escadussera, òrfena i repudiada, i amb l'ineludible desig d'allargassar cames i braços enravenats per la indolència tan extensament imposada, vaig decidir de passar de la cavil·lació especulativa a l'acció. Prèviament havia, doncs, de contactar amb alguna agrupació de caràcter filantròpica a qui poder fer altruista donació de l'opulent botí que es prometia. Tanmateix totes les organitzacions a qui em vaig adreçar m'expressaven desestima, adduint raons com la manca de càmeres frigorífiques suficients per tanta fruita fresca; la qual cosa no hauria de ser pas prou destorb als meus afanys emancipadors, que, per les mandarines, un cop dins als sacs, ja en trobaria jo bon desembràs.

En els prolegòmens el que ni tan sols havia previst ni sospitat era que la sortida de l'autopista a Ulldecona està encaminada dret a Vinaròs, i de ple en l'agre del terror del

bell Regne de València, on tenien les aleshores sobiranes autoritats els seus límits gelosament barrats. Davant l'embaràs, prestament vaig rumiar de no sols declarar en veritat que anava a Ulldecona a collir mandarines, sinó respondre com és habitual que ho fa un pagès d'aquelles contrades, en un català amb l'accent ebrenc del Montsià per tal de fer la cosa creïble; o qui sap si millor no seria de fer-ho en consonància amb l'imperiós requeriment? Ara bé, com que un dels guardes ja m'escodrinava denotant ansiosa estranyesa la matrícula groga del meu automòbil, vaig decidir expressar-me en francès, més conspicu, amb la convicció, vaig imaginar, d'emparellar als seus ulls la compatibilitat del vehicle amb l'extemporània identitat del conductor, i qui sap, pobre de mi, si aconseguiria així l'aquiescència que em convenia per escapolir-me de l'enxarxada.

Vanes cabòries, dic: *moi je suis... je viens du... c'est à dire...* I el del violat uniforme en dos verds em talla en sec l'alè mirant-me de fit a fit.

- *¿Qué pasa con ese?* –sento en remor una veu d'en rere-.

- *¿Habla usted español?* –m'inquireix el de prop-.

- *Sí, sí... por supuesto.*

El policia es retira per consultar amb qui aparentava més que caporal: la cosa es complicava.

- *¡La documentación! Y dígame a dónde se dirige usted.*

- *Pues voy a Ulldecona.*

- *¿Y qué asuntos le traen a usted por estos pagos?*

- *Pues voy a por mandarinas.*

Es retira i torna a anar a evacuar consultes a l'instructor. A la sospita de flagrant vulneració a les regulacions confinatòries s'hi anaven afegint altres enredos incongruents... valga'm Déu!

En això arriba un altre motorista de l'armilla de groc llimona:

- *¡Vaya, un rezagado de la caravana! ¡Dile que acabo de acompañar a sus compadres hasta el ensanche del cruce de abajo!*

- *¡Es cierto, ese habla como ellos!* –que diu l'altre-.

Així doncs que sense solta ni volta o donat per gràcia que m'alliberen. S'entenia que havent-se desembarassat de mi sense buscar-me més pessigolles, estreien ells la complexitat kafkiana en la qual van estar a un xic d'embolicar-se. M'envien doncs de cara a mar, i a poca distància em topo amb tres rulots en corrua i al punt d'avarar portant matrícules grogues; vessant d'homes amb bufanda i gorra i de dones amb vistosos mocadors de cap, bullanguers tots ells, i lluint la pell d'un esgroguissat oliós. Versat com es veia en el territori, em diu el seu patriarca amb natural desimboltura que com cada any, fugint d'estudi i sens cap peresa, trencant com jo acabava de fer prohibicions i artificials fronteres, arriben fins aquí des de Perpinyà per a carregar de taronges i clementines sense pinyol. I sí, sí, també parlaven com jo; plegats vàrem seguir, arreplegar i redimir gairebé tot el sobrepuig romanent. De forma i manera que tots ells, tant com els mandariners, com jo mateix, vàrem quedar ben desembarassats.

----- *** -----

Any 2021

Categoria: Relat curt

Autor: Anton Marco